

Uitgifte

Vonnisnummer
Repertoriumnummer 2022 / 8310
Datum van uitspraak 16 juni 2022
Rolnummer A / 21 / 3648

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op	op	op
vrijgesteld van expeditierecht volgens art. 280, 9° W.Reg. (1ste expeditie)	€	€

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen

Vonnis

18de kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

de CV REPROBEL,

waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 1050 Elsene, Troonstraat 98 bus 1, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0453.088.681,

eisende partij, vertegenwoordigd door mr Jean-Ferdinand PUYRAYMOND en mr Aurore LAMBERT, advocaten, met kantoor te 1050 Elsene, Emile Duraylaan 4, voor wie ter zitting mr PUYRAYMOND samen met mr Steven BAUWENS verschijnt,

TEGEN**de NV COOLBLUE BELGIË,**

waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 2600 Berchem, Borsbeeksebrug 28, gebouw 5, verdieping 5, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0867.686.774,

verwerende partij, vertegenwoordigd door mr Thierry VAN INNIS en mr Dieter DELARUE, advocaten, met kantoor te 2000 Antwerpen, Wapenstraat14, voor wie ter zitting mr DELARUE samen met mr Alexander HEIRWEGH verschijnt.

I. SITUERING VAN HET GESCHIL

De eisende partij, de CV REPROBEL, int en verdeelt in België de vergoedingen voor reprografie, te weten de vergoeding voor de schade die auteurs leiden wanneer hun werk op geoorloofde wijze wordt gekopieerd. De verwerende partij, de NV COOLBLUE BELGIË, verkoopt elektronische toestellen, waaronder scanners en (al dan niet multifunctionele) kopieertoestellen.

Tussen partijen ontstond betwisting nadat de Belgische reprografieregeling die van kracht was vóór 2017 deels strijdig met het Unierecht werd bevonden door het Hof van Justitie van de EU. COOLBLUE hield dan ook betaling in van een factuur van 2015, waarvan REPROBEL nu de betaling vordert. COOLBLUE zelf maakt nu ook aanspraak op terugbetaling van wat zij meent onverschuldigd te hebben betaald.

II. PROCEDUREVERLOOP

REPROBEL heeft het geding ingeleid bij dagvaarding betekend op 27 september 2021.

Bij beschikking gewezen op 10 november 2021 werd aan partijen krachtens artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek akte gegeven van de conclusietermijnen die zij waren overeengekomen.

De zaak werd door een beschikking gewezen op 5 april 2022 vastgesteld en in beraad genomen op de openbare zitting van 28 april 2022 nadat de raadslieden van partijen werden gehoord.

Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies. De rechtbank hield bij de beoordeling van het geschil dan ook rekening met:

- de ‘aanvullende en syntheseconclusie’ neergelegd op 25 februari 2022 en de stukken neergelegd op 25 april 2022 door REPROBEL,
- de syntheseconclusie neergelegd op 25 maart 2022 en de stukken neergelegd op 14 april 2022 door COOLBLUE.

In deze procedure werd de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken nageleefd.

III. DE VORDERINGEN

De vordering van REPROBEL strekt ertoe COOLBLUE te horen veroordelen

- tot betaling aan REPROBEL van de hoofdsom van € 5.590,78 euro BTW inclusief, te vermeerderen met verwijlinteressen en schadevergoeding
- tot het indienen bij REPROBEL van volledige en correcte aangiftes voor de periode november 2015 tot en met december 2016 voor alle apparaten (fotokopieerapparaten, multifunctionele apparaten,...) die COOLBLUE in deze periode op de Belgische markt heeft gebracht en waarvan zij nog geen aangifte bij REPROBEL heeft gedaan, onder verbeurte van een dwangsom
- om alle facturen die REPROBEL op grond van deze aangiftes zal opstellen volledig en tijdig te betalen overeenkomstig de factuurvoorwaarden van deze laatste
- tot betaling aan REPROBEL van een voorlopig bedrag uit hoofde van reprografievergoedingen voor in deze periode op de markt gebrachte apparaten waarvoor nog geen aangifte werd gedaan van € 250.000,00
- tot betaling aan REPROBEL van een voorlopig bedrag van 1 euro in verband met de wettelijke en op grond van haar factuurvoorwaarden verschuldigde accessoria betreffende het provisioneel in hoofdsom gevorderde bedrag voor laatstgenoemde periode.
- tot de kosten van het geding.

COOLBLUE formuleert een tegenvordering opdat REPROBEL zou worden veroordeeld tot terugbetaling van de vergoedingen geïnd in strijd met het Unierecht die zij sinds 27 september 2011 onverschuldigd heeft betaald, begroot op € 1.100.099,67, vermeerderd met de gerechtelijke interesten vanaf de dagvaarding.

IV. BEOORDELING

1. *De toepasselijke regelgeving*

1. De vordering van REPROBEL vloeit voort uit de factuur die zij op 4 september 2015 aan COOLBLUE heeft uitgeschreven. Deze laatste heeft de factuur geprotesteerd nu het stelsel inzake reprografie dat toen van kracht was niet in overeenstemming werd geacht met het Unierecht, zoals vastgesteld door het Hof van Justitie.

2. Krachtens artikel 2, a) van de InfoSoc-Richtlijn¹ voorzien de lidstaten (onder meer) ten behoeve van auteurs, met betrekking tot hun werken in het uitsluitende recht, de directe of indirecte, tijdelijke of duurzame, volledige of gedeeltelijke reproductie van dit materiaal, met welke middelen en in welke vorm ook, toe te staan of te verbieden.

Krachtens artikel 5., 2. Kunnen de lidstaten beperkingen of restricties op het reproductierecht stellen ten aanzien van:

- a) de reproductie op papier of een soortgelijke drager, met behulp van een fotografische techniek of een andere werkwijze die een soortgelijk resultaat oplevert, met uitzondering van bladmuziek, op voorwaarde dat de rechthebbenden een billijke compensatie ontvangen
- b) de reproductie, op welke drager dan ook, door een natuurlijke persoon voor privégebruik gemaakt, en zonder enig direct of indirect commercieel oogmerk, mits de rechthebbenden een billijke compensatie ontvangen.

3. Het Hof van Justitie van de EU heeft deze bepaling zo geïnterpreteerd dat

- met betrekking tot de daarin vermelde term 'billijke compensatie' een onderscheid dient te worden gemaakt naargelang de reproductie op papier of een soortgelijke drager, met behulp van een fotografische techniek of een andere werkwijze die een soortgelijk resultaat oplevert, wordt gemaakt door een willekeurige gebruiker dan wel door een natuurlijke persoon voor privégebruik en zonder enig direct of indirect commercieel oogmerk
- deze zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling waarbij een systeem is ingevoerd dat ter financiering van de billijke compensatie voor de rechthebbenden twee vormen van

---

¹ Richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij, *PB L*, 167 van 22 juni 2001, CELEX:32001L0029.

vergoeding combineert, namelijk ten eerste een forfaitaire vergoeding die door de fabrikant, de invoerder of de intracommunautaire koper van apparaten waarmee beschermde werken kunnen worden gereproduceerd, wordt betaald vóór er enige reproductie plaatsvindt, namelijk op de datum waarop die apparaten op het nationale grondgebied in de handel worden gebracht, en ten tweede een evenredige vergoeding, die na het vervaardigen van de reproducties wordt geïnd, uitsluitend wordt berekend door het aantal vervaardigde kopieën te vermenigvuldigen met een bepaalde eenheidsprijs, en verschuldigd is door de natuurlijke of rechtspersonen die deze reproducties vervaardigen, voor zover:

- het bedrag van de forfaitaire vergoeding die vóór het maken van de reproductie wordt betaald, uitsluitend wordt berekend op basis van de snelheid waarmee de betrokken apparaten reproducties kunnen maken;
- het bedrag van de evenredige vergoeding die na het maken van de reproducties wordt geïnd, verschilt naargelang de vergoedingsplichtige al dan niet aan de inning van deze vergoeding heeft meegewerkt, en
- het gecombineerde systeem, in zijn geheel beschouwd, geen mechanismen – en met name geen terugbetalingsmechanismen – omvat die de complementaire toepassing van het criterium van de daadwerkelijke schade en het criterium van de forfaitair vastgestelde schade ten aanzien van de verschillende categorieën van gebruikers mogelijk maken.²

In de nasleep van dit arrest heeft de Belgische wetgever het geldende systeem aangepast.³ De huidige betwisting heeft echter betrekking op de vraag in hoeverre het oude systeem nog kan worden toegepast, wat betreft verkopen van toestellen in de periode vóór de inwerkingtreding van de hervorming.

4. De vordering van COOLBLUE gaat ervan uit dat de toenmalige Belgische regeling strijdig was met het Unierecht. Zoals een constante rechtspraak heeft vastgesteld⁴, en waar de rechtbank zich hierbij aansluit, is een richtlijnconforme interpretatie van deze wetgeving maar voor een deel mogelijk. De 'oude' regeling zal dan ook minstens voor een deel kunnen worden toegepast.

---

² HvJ 12 november 2015, *Hewlett-Packard Belgium*, C-572/13, ECLI:EU:C:2015:750.

³ Boek XI, titel 5 van het Wetboek Economisch Recht werd vervangen door de artikelen 26 – 30 van de Wet van 22 december 2016 'tot wijziging van sommige bepalingen van het boek XI van het Wetboek van economisch recht', BS 29 december 2016, uitgevoerd door de KBs van 5 maart 2017 'betreffende de vergoeding voor reprografie verschuldigd aan auteurs' en 'betreffende de vergoeding verschuldigd aan uitgever voor de reproductie op papier of op een soortgelijke drager van hun uitgaven op papier' (allebei BS 10 maart 2017).

⁴ Brussel 12 mei 2017, AM 2016, 429, DCCR 2018, 172 met noot A. SIBONY, JLMB 2017, 1426 en ICIP 2017, 379; Brussel 17 april 2018, AM 2018–19, 343 en Rb. Brussel (Fr.) 18 mei 2018, AM 2018–19, 357.

Concreet stelde het hof vast dat een richtlijnconforme interpretatie mogelijk is wat betreft de combinatie van een vergoedend en indemnifair systeem, bij gebreke aan terugbetalingsmechanisme ter correctie van overcompensatie.⁵

Hetzelfde hof stelde in een andere zaak de mogelijkheid vast tot richtlijnconforme interpretatie van de reprografievergoeding voor reproducties uit ongeoorloofde bron en de toepasselijkheid op uitgevers, doch niet wat betreft de reprografievergoeding voor reproducties van bladmuziek (contra: het aangehaalde arrest van 12 mei 2017 dat hierin geen probleem zag), wat betreft het ongedifferentieerde toepassing en het gebrek aan indemnifair karakter van de reprografievergoeding.⁶

2. De kwalificatie van REPROBEL als overheidsorgaan

5. COOLBLUE meent dat zij artikel 5, 2., a) en b) van de Infosoc-richtlijn rechtstreeks kan inroepen tegen REPROBEL, nu deze laatste zou moeten worden gekwalificeerd als 'overheidsorgaan'. Dit zou voor gevolg hebben dat het huidige geschil een verticaal geschil is. Een wettelijke bepaling van Belgisch recht zou dan ook terzijde kunnen worden geschoven ten voordele van een richtlijnconforme toepassing.

6. Als enige (rechts)persoon in België is REPROBEL belast met de inning en de verdeling van de rechten op vergoeding bedoeld in de artikelen XI.235 e.v. van het Wetboek Economisch Recht.⁷ Dit is logisch, nu de artikelen XI.237 en XI.238 spreken van "*de beheersvennootschap*", in het enkelvoud.

De te innen vergoeding wordt door de Koning vastgesteld, in uitvoering van artikel XI.239.

7. Artikel 3 van de Nederlandstalige versie van de statuten van REPROBEL, dat het voorwerp van de vennootschap omschrijft, bepaalt in zijn punt 1 "*de vergoedingen uit Wettelijke Licenties [...] te innen, te beheren en te verdelen voor rekening en ten bate van Begunstigden, die minstens auteurs en/of uitgevers moeten omvatten, en dat als intermediair, met respect voor de Wet en de Organieke Documenten en voor de opdracht die haar op grond daarvan is gegeven*".

Artikel 1, 11° definieert de 'wettelijke licentie' als "*elke wettelijke licentie of soortgelijke vergoedingsverdeling naar Belgisch recht in het kader waarvan de Vennootschap door de Minister werd aangesteld of zal worden aangesteld voor de inning, het beheer en de verdeling van de vergoedingen*".

---

⁵ Brussel 12 mei 2017, *l.c.*

⁶ Brussel 17 april 2018, *l.c.*

⁷ Artikel 1 van het KB van 15 oktober 1997 tot het belasten van een vennootschap met de inning en de verdeling van de vergoeding voor het kopiëren van werken die op grafische of soortgelijke wijze zijn vastgelegd, *BS* 7 november 1997.

8. Uit de samenlezing van deze bepalingen moet worden afgeleid dat de wetgever een systeem heeft opgezet waarbij de vergoeding waar de auteurs krachtens de wet recht op hebben, worden geïnd en verdeeld door REPROBEL. De Belgische Staat heeft daarbij de bevoegdheden daar zij hierover beschikte — zij had de inning en verdeling van deze rechten perfect zelf kunnen organiseren binnen een FOD, of kunnen toevertrouwen aan een publiekrechtelijke rechtspersoon — heeft gedelegeerd aan REPROBEL. Deze laatste verdeelt de geïnde bedragen daarbij niet rechtstreeks aan de rechthebbenden, maar wel aan beheersvennootschappen die bij haar aangesloten zijn.

In die zin moet worden beschouwd dat REPROBEL als overheidsorgaan moet worden beschouwd.

9. Het is ten onrechte dat REPROBEL aangeeft dat het Hof van Cassatie zou hebben beslist dat zij een loutere particulier is. Daar waar het Hof in zijn arrest⁸ het arrest–*Smith* van het Hof van Justitie aanhaalt⁹, is het enkel om de principes weer te geven van de redenering achter de vraag of een richtlijnbevestiging al dan niet horizontaal kan worden toegepast, in die zin dat een niet-richtlijnconforme bepaling van nationaal recht dat er strijdig mee is buiten toepassing zou moeten worden gelaten. De vraag of één van de partijen onder staatsgezag werkt (en er dus sprake zou zijn van een verticaal conflict), was niet aan de orde. Niets uit het arrest zelf, noch uit de conclusies van het openbaar ministerie¹⁰ laat toe vast te stellen dat deze laatste vraag tot de saisine van het Hof — in burgerlijke zaken louter afhankelijk van de grieven geformuleerd via ontvankelijke middelen — zou hebben behoord. Kennelijk was het een premisse dat alle partijen particulieren waren, wat nu uitdrukkelijk wordt betwist.

10. Uit de conclusie dat REPROBEL een overheidsorgaan is, volgt dan ook dat artikel 5, 2., a) en b) van de Infosoc-richtlijn rechtstreeks kan worden ingeroepen tussen partijen. De vraag of deze bepaling rechtstreekse werking heeft tussen particulieren is daarom niet relevant voor de beslechting van deze zaak. De rechtbank moet zich er niet over uitspreken, laat staan een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de EU stellen.

3. *Gevolgen voor de vordering*

11. Zoals boven aangegeven kan niet volledig worden vastgesteld dat de reprografieregelgeving die hier van toepassing is, volledig strijdig is met het Unierecht. Zij zal dan ook voor een deel moeten worden toegepast. Dit onderscheid, dat partijen hier in hun argumentatie niet maken, zal er wellicht voor zorgen dat de betalingsverplichting van COOLBLUE voor een deel oevereind blijft. De omvang van de hoofd- en tegenvordering is daardoor volstrekt onzeker.

---

⁸ Cass. 20 oktober 2020, C.18. 39.F & C.18.468.F.

⁹ HvJ 7 augustus 2018, *Smith*, C-122/17, ECLI:EU:C:2018:631.

¹⁰ Concl. adv.-gen. Ph. DE KOSTER, ECLI:BE:CASS:2020:ARR.20200924.1F.5.

Het behoort partijen echter een duidelijker onderscheid te maken in functie van de punten die al dan niet conform het Unierecht moeten worden geïnterpreteerd, op de betalingsverplichting van COOLBLUE, dan wel terugbetalingsverplichting van REPROBEL.

12. Zelfs al was de Belgische reprografieregeling niet conform het Unierecht, dan nog heeft dit enkel invloed op de hoogte van de verschuldigde vergoedingen. Dit heeft geen invloed op de rapporteringsplicht die volgt uit artikel 7, § 1 van het KB Reprografie. COOLBLUE was met andere woorden nog steeds gehouden om maandelijks aangifte te doen.

De vordering van REPROBEL om aan COOLBLUE te horen opleggen deze aangiften alsnog in te dienen voor de periode november 2015 tot en met december 2016 voor alle apparaten is dan ook gegrond.

Gelet op hetgeen zal volgen in verband met de tegenvordering, acht de rechtbank het vooralsnog niet nodig om aan deze veroordeling een dwangsom te koppelen.

B. DE TEGENVORDERING

1. De toelaatbaarheid

13. Bij tegenvordering maakt COOLBLUE aanspraak op terugbetaling van de bedragen waarvan zij stelt dat deze onverschuldigd werden betaald.

14. REPROBEL concludeert tot de ontoelaatbaarverklaring van de vordering, nu COOLBLUE geen rechtsreeks en persoonlijk belang, noch hoedanigheid zou hebben bij het stellen van deze vordering.

Dit kan echter niet worden aangenomen.

15. Krachtens artikel 17 van het Gerechtelijk Wetboek kan een rechtsvordering niet worden toegelaten indien de eiser geen hoedanigheid en geen belang heeft om ze in te dienen.

De procespartij die voorhoudt titularis te zijn van een subjectief recht heeft, ook al wordt het betwist, belang en hoedanigheid om de vordering in te stellen. Het onderzoek naar het bestaan of de draagwijdte van het ingeroepen subjectief recht betreft dus niet de toelaatbaarheid, maar de gegrondheid van de vordering.¹¹

COOLBLUE voert aan zichzelf recht zou hebben op de terugbetaling van onverschuldigde bedragen, wat haar meteen het nodige belang geeft om deze vordering te stellen.

16. Een onderzoek naar de hoedanigheid van een procespartij is echter pas aan de orde wanneer iemand anders dan de houder van een recht, in rechte optreedt om dat recht te verkrijgen.

Nu COOLBLUE in rechte optreedt om eigen — vermeende — rechten uit te oefenen, heeft ze reeds hierdoor de vereiste hoedanigheid. Andere rechtspraak waar de eisende partij vorderde om

---

¹¹ Vaststaande rechtspraak sinds Cass. 26 februari 2004, C.01.402.N.

“alle nuttige maatregelen te treffen om terug te betalen aan de gerechtigde” is hier niet relevant, nu COOLBLUE vordert REPROBEL aan haarzelf zou terugbetalen.

17. De tegenvordering dient bijgevolg alleszins toelaatbaar te worden verklaard.

2. De grond van de tegenvordering

18. Partijen verschillen van mening over de vraag of REPROBEL al dan niet tot teugbetaling kan worden aangesproken, gelet op haar hoedanigheid van ‘tussenpersoon’.

De rechtbank zal hier tot een ander besluit komen dan de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.¹²

De cassatierechtspraak die COOLBLUE aanhaalt is niet relevant: het ging daar over de terugbetaling van onrechtmatig ontvangen bedragen door een lasthebber, en had dus een volstrekt andere grondslag (artikel 1993 van het Oud Burgerlijk Wetboek) dan hier.¹³ Ook de geciteerde rechtsleer, waarbij COOLBLUE de bijdrage slechts algemeen citeert, maakt een meer subtiel onderscheid, namelijk dat tussen de *materiële* en *intellectuele accipiens*.¹⁴ De *materiële* accipiens is degene die daadwerkelijk de betaling in handen krijgt van de solvens. De *intellectuele* accipiens is degene voor wie het betaalde uiteindelijk is bestemd.

Zo zijn de bedragen die aan de bankier worden overgemaakt in het kader van een overeenkomst van dadelijk opvraagbaar deposito van gelden, niet aan die bankier betaald, zodat hij niet gehouden kan zijn ze terug te betalen op grond van de bepalingen over de onverschuldigde betaling.¹⁵

19. In dit geval moet REPROBEL worden beschouwd als méér dan een louter doorgeefluik. Uit haar wettelijke opdracht en de statutaire wijze waarop zij deze heeft ingevuld (“*de vergoedingen uit Wettelijke Licenties [...] te innen, te beheren en te verdelen voor rekening en ten bate van Begunstigden*”), blijkt dat zij méér doet dan wat een bank zou doen, namelijk onmiddellijk en integraal betaalde bedragen aan de bestemming laten toekomen. Vooral uit het gebruik van de term ‘beheren’ blijkt dat REPROBEL een beoordelingsmarge heeft bij het aanwenden van deze bedragen in afwachting van de afrekening met de auteur(svenootschappen) die ook niet onmiddellijk maar periodiek gebeurt. Daarenboven gebeurt de afrekening niet rechtstreeks aan de begunstigde — die op het ogenblik van de betaling nog niet eens noodzakelijk is geïdentificeerd — maar onrechtstreeks aan beheersvenootschappen waar deze begunstigten bij zijn aangesloten.

¹² Rb. Brussel (Fr.) 18 mei 2018, AM 2018–19, 357.

¹³ Cass. 8 januari 1988, “Pas. 1988, I, 580” (zij bedoelt: Arr. Cass. 1987–88, 580, Pas. 1988, I, 547).

¹⁴ I. CLAEYS, F. CORYN, en L. VAN VALCKENGORGH, “Overzicht van rechtspraak verbintenissenrecht (1992-2017): zaakwaarneming, onverschuldigde betaling en ongerechtvaardigde verrijking,” TPR 2017, (1395) 1427 — 1429, nrs 29 en 30.

¹⁵ Zie Cass. 19 oktober 2002, C.01.380.F en Cass. 22 februari 2008, C.07.274.F.

In die zin moet REPROBEL worden beschouwd als de 'intellectuele accipiens' van de betaalde vergoedingen, zodat de vordering op grond van onverschuldigde betaling tot haar kan worden gericht. Enkel REPROBEL heeft zicht over hoe de bedragen geïnd bij COOLBLUE werden verdeeld. Enkel zij kan van de aangesloten beheersvennootschappen dan ook ten onrechte uitgekeerde bedragen terugvorderen. Dat COOLBLUE mogelijkwijze over een aansprakelijkheidsvordering ten aanzien van de Belgische staat zou beschikken, staat hier niet aan in de weg.

3. De begroting van de terugbetalingsverplichting

20. COOLBLUE begroot haar tegenvordering op € 1.100.099,67, oftewel de reprografievergoedingen die zij tussen januari 2015 en november 2015 op de rekening van REPROBEL heeft betaald.

REPROBEL beweert anderzijds dat COOLBLUE de hoegrootheid van haar vordering niet bewijst.

21. Samen met REPROBEL moet de rechtbank vaststellen dat COOLBLUE de begroting van haar vordering niet aantoont. Het is niet omdat zij bepaalde bedragen aan REPROBEL zou hebben betaald, dat deze bedragen allemaal een onwettige grondslag zouden hebben gehad. Met andere woorden: het staat niet vast dat zij hoegenaamd niets zou hebben moeten betalen moest de toenmalige regelgeving wel unierechtsconform zijn geweest. Integendeel, partijen zijn het erover eens dat wanneer een vergoeding verschuldigd zou zijn geweest wanneer de betrokken apparaten aan particulieren werd verkocht. Hiervan kan niet zomaar abstractie worden gemaakt bij de begroting van de terugbetalingsverplichting.

Het past dan ook dat de debatten hierover zouden worden heropend.

V. BESLISSING

Rechtdoende op tegenspraak en na erover te hebben beraadslaagd, komt de rechtbank tot volgende beslissing:

- zij verklaart de hoofdvordering toelaatbaar en als volgt gegrond,
- zij veroordeelt de NV COOLBLUE BELGIUM om de ontbrekende aangiften voor de periode november 2015 tot en met december 2016 voor alle apparaten in te dienen,
- zij verklaart de tegenvordering toelaatbaar,
- alvorens verder recht te doen, heropent zij de debatten om aan partijen toe te laten standpunt in te nemen over de gevolgen van het de mogelijkheid tot richtlijnconforme interpretatie op de afrekening tussen partijen,
- zij bepaalt dat de CV REPROBEL beschikt tot uiterlijk 29 juli 2022 en de NV COOLBLUE BELGIË tot uiterlijk 9 september 2022 om syntheseconclusies te nemen, waarbij partijen in geval van minnelijke besprekingen van deze termijnen kunnen afwijken,
- zij heropent de debatten op de zitting van 15 september 2022 (zonder pleitduur), ter evaluatie van de situatie.

Dit vonnis werd gewezen door de 18de kamer van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, waar zitting hadden:

F. BLOCKX,	rechter, voorzitter van de kamer,
D. EYSENBRANDTS,	rechter in ondernemingszaken,
K. VEIRMAN,	rechter in ondernemingszaken,
N. VAN GUCHT,	griffier,

en uitgesproken in openbare zitting van diezelfde kamer op **16 juni 2022** door de voorzitter, bijgestaan door de griffier.

N. Van Gucht

verkeert in de onmogelijkheid het vonnis te ondertekenen.
(art. 785 Ger. W.)

K. Veirman

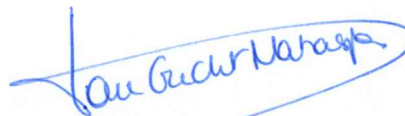

F. Blockx

D. Eysenbrandts

Bij toepassing van artikel 785 van het Gerechtelijk Wetboek verklaart ondergetekende griffier dat mevr. K. VEIRMAN, rechter in ondernemingszaken, die aan de beraadslaging heeft deelgenomen, in de onmogelijkheid verkeert om dit vonnis te ondertekenen.

N. Van Gucht

